

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu
„Otwarty Kraków”

**Protokół ze spotkania: 11 października 2018 roku w godzinach od 17.00 do 20.00,
sala 303, Plac Wszystkich Świętych 3-4, Kraków**

Przebieg posiedzenia:

Zebranie otworzył Mateusz Płoskonka – Sekretarz Zespołu.

Przedstawił zaproponowany porządek obrad Zespołu ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”:

1. Otwarcie posiedzenia Zespołu Interdyscyplinarnego ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”,
2. Przyjęcie protokołów z posiedzenia 6 września 2018 roku.
3. Zagadnienie dotyczące realizacji Programu „Otwarty Kraków” - Omówienie zadania: „Przystąpienie do Sieci Miast Międzykulturowych przy Radzie Europy i Komisji Europejskiej”. Dyskusja nad rekomendacjami ws. wstąpienia Krakowa do Sieci Miast.
4. Harmonogram pracy Zespołu – omówienia tematyki, terminów i priorytetów przyszłych spotkań Zespołu.
5. Sprawy wniesione.
6. Zakończenie posiedzenia.

AD. 1 Otwarcie posiedzenia Zespołu Interdyscyplinarnego ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”.

Mateusz Płoskonka – Sekretarz Zespołu powitał wszystkich obecnych na X posiedzeniu Zespołu Interdyscyplinarnego ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”. Wprowadził obecnych w zaproponowany Program posiedzenia. Nie zgłoszono uwag do Programu.

AD.2

Przyjęcie protokołów z posiedzenia 6 września 2018 roku:

Głosowanie: za 8, wstrzymało się: 0, przeciw: 0

AD.3

Mateusz Płoskonka przedstawiał informacje dotyczące przystąpienia Krakowa do Sieci Miast Międzykulturowych przy Radzie Europy i Komisji Europejskiej w następującym brzmieniu:

Jednym z celów Programu „Otwarty Kraków”, przyjętego uchwałą Rady Miasta Krakowa nr LII/964/16 z 14 września 2016 roku jest przystąpienie Krakowa do sieci Miast Międzykulturowych przy Radzie Europy i Komisji Europejskiej. Gmina Miejska Kraków przystępuje do organizacji międzynarodowych na podstawie stosownej uchwały Rady Miasta Krakowa oraz zgody ministra właściwego do spraw zagranicznych

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”

Idee:

Program miast międzykulturowych (ICC) wspiera miasta w dokonywaniu przeglądu ich polityki poprzez interkulturowe soczewki i opracowywanie kompleksowych strategii międzykulturowych, aby pomóc im w skutecznym zarządzaniu różnorodnością i uświadomieniu sobie przewagi różnorodności. Program proponuje zestaw narzędzi analitycznych i praktycznych, aby pomóc lokalnym interesariuszom na różnych etapach procesu.

126 miast w Europie i poza nią dołączyło już do sieci miast międzykulturowych. Zbiorowy wkład tych miast ukształtował unikalną koncepcję integracji migrantów/ mniejszości, zwaną integracją międzykulturową. Koncepcję tę wspierają obszerne dowody badawcze i szereg międzynarodowych instrumentów prawnych.

W sieci miast są min.: Berlin (Niemcy), Lyon (Francja), Greenwich (Wielka Brytania), Reggio Emilia (Włochy), Neuchatel (Szwajcaria), Subotica (Serbia), Melitopol (Ukraina), Craiova (Rumunia), Stawropol (Rosja), Patras (Grecja).

Cele:

Spółeczność uczących się miast wielokulturowych (sieć ICC) zapewnia praktyczną pomoc władzom lokalnym i zainteresowanym stronom, które:

- ▶ łączą wysiłki departamentów i służb miejskich i skupiają się na jasno określonych i wspólnych celach;
- ▶ angażują się pozytywnie w kontakt z obywatelami;
- ▶ identyfikują i wspierają innowatorów międzykulturowych i budujących mosty;
- ▶ budują wizję przyszłości różnorodności miasta i przekładają ją na praktyczną strategię;
- ▶ korzystają z porad i wsparcia rówieśników z innych miast;
- ▶ wykorzystują wiedzę specjalistyczną ukierunkowaną na konkretne cele i potrzeby miasta;
- ▶ rozwijają wspólne projekty dotyczące konkretnych tematów;
- ▶ prezentują własne dobre praktyki.

Koszty: z informacji pozyskanej ze strony internetowej ICC składka roczna wynosi 5 000 euro.

Współpracę międzynarodową GMK reguluje Uchwała nr CXIII/1126/06 Rady Miasta Krakowa z dnia 21 czerwca 2006 r. W Gminy Miejskiej Kraków przyjęte zostały zasady współpracy ze społecznościami lokalnymi i regionalnymi innych państw oraz przystępowania Gminy do międzynarodowych zrzeszeń społeczności lokalnych i regionalnych. Szczegółowe cele i zadania tej współpracy określone były w programach przyjmowanych uchwałami Rady Miasta Krakowa na lata 2006-2008 oraz 2009-2011. Obecnie zrezygnowano z opracowywania takich dokumentów.

W Strategii Rozwoju Krakowa "Tu chcę żyć. Kraków 2030." współpraca międzynarodowa jest ujęta jako narzędzie do realizacji innych celów strategicznych i operacyjnych. Uwzględnia ona jedynie ogólne zasady i kierunki współpracy międzynarodowej Krakowa. Dział zawiera informacje dotyczące działań podejmowanych przez Miasto Kraków w zakresie współpracy międzynarodowej. Informacje zostały podzielone na moduły tematyczne, zgodnie z zakresem działań i zadań realizowanych przez Gminę Miejską Kraków w sferze kontaktów zagranicznych tj. m.in. Przynależność Krakowa do organizacji międzynarodowych, następnie z tytułu

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu
„Otwarty Kraków”

przynależności potwierdza się ją zarządzeniem PMK o uregulowaniu składki członkowskiej za dany rok.

Przedstawiony materiał został uzupełniony informacją uzyskaną w rozmowie z pracownikiem magistratu lublińskiego:

W rozmowie z p. Anną Szadkowską, doświadczenie Lublina potwierdza sens przystąpienia i wskazuje na korzyści dla miasta i jego mieszkańców. Są to głównie korzyści w zakresie kształtowania polityki miasta, korzystania przy jej tworzeniu z wiedzy ekspertów pochodzących z sieci. Obecność w programie daje podstawę do negocjacji na wszystkich poziomach strukturalnych miasta w zakresie problemów integracyjnych w zakresie migracji i wielokulturowości w mieście. Lublin nie przeszedł ścieżki proceduralnej, w 2008 roku był zaproszony do programu pilotażowego i w związku z tym poza wypełnieniem formularza aplikacyjnego i odbyciem wizyt studyjnych nie zawarł umowy i nie odprowadza składki członkowskiej.

Program sieci Miast Międzykulturowych nie obdziela pieniędzmi miast członkowskich, sfera finansowa nie jest wiodąca dla sieci, wcześniej Lublin zrealizował 2 projekty, obecnie nie realizuje żadnych programów.

Po przedstawieniu informacji, p. **Mateusz Płoskonka** - zapytał obecnych o opinię, w sprawie przystąpienia do tej sieci, czy Zespół chciałby udzielić rekomendacji w tej sprawie, na jakie elementy chciałby zwrócić uwagę aplikując do sieci oraz w którym kierunku miałyby pójść, czy drogą proceduralną, czy podobnie jak Lublin drogą projektową, jeśli taka jest jeszcze możliwa.

Piotr Kwapisiewicz – zabrał głos jako pierwszy, wyrażając opinie pozytywną, ponadto przekazał opinię osób ze swojego środowiska, które nie są przeciwne wstąpieniu do sieci Miast Międzykulturowych. Uznał, że jest to bardzo ważne wizerunkowo i promocyjnie dla Krakowa. Ze względu na czas, wybrałby krótszą ścieżkę aplikowania, ewentualnie w następnym kroku proponowałby skorzystać z funduszy norweskich w zakresie społeczeństwa obywatelskiego, w celu zbudowania narzędzia statystycznego.

Danuta Czechmanowska – potwierdziła pilną potrzebę zbierania danych statystycznych dotyczących Krakowa w zakresie cudzoziemców, którymi obecnie nie dysponujemy, w celu wypełnienia kwestionariusza aplikacyjnego.

Mateusz Płoskonka – zaproponował budowanie bazy danych statystycznych w oparciu o projekt napisany specjalnie w tym celu.

Urszula Majcher – Legawiec – postawiła sobie i Członkom Zespołu pytanie - jak przystąpić? A nie - czy przystąpić? Uważa, że Kraków realizując projekt byłby miastem uczącym się przez pewien czas oraz wiarygodnym, świadomie zarządzającym potencjałem różnorodności.

Danuta Czechmanowska – zwróciła uwagę, że miasto Kraków aplikując musi spełnić pewne warunki. Część z nich już spełnia np. w zakresie Programu „Otwarty Kraków”, ale część z nich jest dopiero do wykonania. Ostateczną decyzję władze miasta powinny podjąć po nawiązaniu kontaktu z siecią ICC i zapoznaniu się z kryteriami i wymaganiami przedstawionymi miastu przez sieć.

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu
„Otwarty Kraków”

Urszula Majcher – Legawiec – w dalszej dyskusji postawiła pytanie - co w wielokulturowym Krakowie jest problemem na poziomie zarządzania? Tzw. ekspaci – wysoko wykwalifikowani pracownicy firm zagranicznych, wysłani na delegację do Polski i na jej terenie pracujący. W rozmowie z licznymi przedstawicielami tej grupy osób dowiedziała się, że z jednej strony jest to dla nich nobilitujące, z drugiej strony nie chcą się włączać w społeczność lokalną. W Krakowie jest mały dostęp do takich osób, ponieważ żyją swoim życiem i nie integrują się ze społecznością lokalną. W przekonaniu P. Legawiec zadaniem władz Krakowa jest otwarcie przepływów pomiędzy wielokulturowym Krakowem i ekspatami, którzy w dziwny sposób się wyłączają.

Danuta Czechmanowska – potwierdziła bardzo trudny dostęp w Krakowie do tego środowiska, które zatrudnia ekspatów.

Urszula Majcher – Legawiec – zadała pytanie - jaki jest poziom oczekiwań na którym pozostaje ta grupa mieszkańców Krakowa? Lub jakich oczekiwań nie ma? Posłużyła się przykładem swojej współpracy z firmą zatrudniającą ponad 4 000 osób, w tym znaczną część ekspatów, która posiada świetnie działający zespół HR, wprowadzający cudzoziemców w polską rzeczywistość, opiekujący się nimi po godzinach pracy. Proponują firmowe karty multisport i kulturalną – które stają się w ten sposób barierą przed otwarciem się na społeczność polską. Działy HR w firmach są z siebie zadowoleni, bo mają zaopiekowanych pracowników, wśród pracowników nie ma kryzysów adaptacyjnych, a jeśli są, to też próbują sobie z nimi poradzić. Z punktu widzenia miasta, to nie jest korzyść jaką niesie potencjał różnorodności w Krakowie.

Piotr Kwapisiewicz – podał przykład firmy Google, która w krzemowej dolinie tworzy całe dzielnice, miasta, model pracy korporacji w jakimś celu. Zadał pytanie - czy Program „Otwarty Kraków” ma szansę zmienić ten model poprzez współpracę z korporacją, czy raczej należy próbować dotrzeć do ludzi, którzy są poza tym środowiskiem? Np. studenci, którzy mieszkają w akademikach, w których 3-4 pietra są zakwaterowywane przez osoby mówiące w tym samym języku. Np. UJ chce ściągać studentów z Izraela, jest spora liczba studentów z Hiszpanii, itd.

Aleksandra Zapolska potwierdziła, że to są bardzo aktywne osoby, którym trzeba zaproponować włączenie się w integrację międzykulturową w Krakowie.

Urszula Majcher – Legawiec – wyraziła zaniepokojenie wobec stwierdzenia, że pracownicy korporacji tak funkcjonują i nic na to nie można poradzić, jednocześnie zadała pytanie czy celem Zespołu jest zmiana stylu polityki kadrowej w tych firmach? Być może jest to cel Zespołu, stwierdziła, ponieważ pewne rzeczy w systemach korporacyjnych się przerywają. Zespół „myśli” kategoriami społeczności miejskiej, a pracownicy korporacyjni tworzą społeczność miejską, czy tego chcą, czy nie, to że pracują w korporacji, jest na drugim miejscu, w stosunku do tego, że są mieszkańcami Krakowa, jako takimi. Wobec tego trzeba się nimi jakoś zająć, zainteresować, żeby miasto Kraków mogło skorzystać z tego potencjału wielonarodowościowego. Kontynuując, stwierdziła, że jesteśmy w tunelu poznawczym, na przykładzie miasteczka belgijskiego, w którym przy pomocy pewnych instrumentów, przeprowadzono nieoczekiwaną zmianę. Na pewno są jakieś instrumenty, które przełamują to w czym P. Legawiec widzi ryzyko społeczne prowadzące do rozwarstwienia w sposób trwały. Jeśli „korporacyjne światy” będą się budować tak mocno i tak wyraźnie w kontrapunkcie dla

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu „Otwarty Kraków”

pozostałej części mieszkańców Krakowa, bardzo trudno będzie uruchomić proces wymiany potencjału, jaki leży u podstawy koncepcji Miast Międzykulturowych. Zaproponowała rozpoczęcie rozmów z szefami tych firm, mających na celu uwzględnienie w programach adaptacyjnych elementu jakim będzie przygotowanie środowiska przyjmującego oraz takich kanałów siecujących zwykłych mieszkańców Krakowa z niezwykłymi, czyli tak zwanymi ekspatami – również zwykłymi mieszkańcami Krakowa tylko zatrudnionymi w firmach, w których mówi się po angielsku. Zwróciła dalej uwagę, że to jest wspólna odpowiedzialność nie tylko ze strony miasta, ale również firm, zamiast prowadzenia polityki adaptacyjno – wyłączającej. Adaptacyjnej w zakresie swoich potrzeb, wykluczającej w sensie budowania tkanki społecznej. Zaproponowała stworzenie nowej definicji polityki adaptacyjnej, ze wspólnym mianownikiem dla wszystkich kategorii ekspatów, zapobiegającej rozwarstwieniu społecznemu.

Aleksandra Zapolska - zwróciła uwagę, na to, że nie da się niczego zrobić wymuszając dostosowanie się, nie można na siłę uszczęśliwić nikogo, to musi być wzajemne działanie, poprzez partycypację, poprzedzone diagnozą ich potrzeb.

Piotr Kwapisiewicz – zaproponował ten temat do omówienia na kolejnych posiedzeniach Zespołu. Zwrócił uwagę na wartość współpracy z Konsulatem, w którym szefowie największych firm zagranicznych co jakiś czas przyjeżdżają do Polski i rozmawiają na temat wyzwań i problemów danych grup, poprzez konsultacje. Wiele jest tematów do poruszenia w tym gronie np. edukacja, pracownicy zdalni itp.

Mateusz Płoskonka – ponownie zwrócił uwagę na cudzoziemców, którzy są stałymi użytkownikami miasta, w związku z tym po stronie władz miasta jest zapewnienie im takich usług i danie im takich narzędzi, żeby mogli aktywnie włączyć się w życie miasta, pokazać im, że mogą również aktywnie korzystać z kultury i rekreacji w przestrzeni miasta, niekoniecznie korzystając z zasobów pracodawcy. Zaproponował, aby Zespół taką ofertę wypracował, w ten sposób zachęcając do partycypacji w mieście, bardzo ogólnie formułując to, żeby byli użytkownikami miasta, nie tylko traktując go jako sypialnie, ale też będąc aktywnym obywatelem.

Urszula Majcher – Legawiec – kontynuując ten wątek, również zaproponowała zorganizowanie pracownikom działów HR odpowiedzialnym za proces integracyjny odbycie spotkania w ramach forum. Stwierdziła, że budowanie polityki, poprzez przeniesienie z innych krajów w skali 1:1 często prowadzi do błędów, implementowanie jest działaniem po omacku. Gdyby odbyć robocze forum 2-3 dniowe, można wówczas wypracować wspólnie instrumenty integracyjne na poziomie miejskim a nie korporacyjnym. We współpracy ze stowarzyszeniem firm, można zrobić wspólny projekt miejsko – korporacyjny.

Mateusz Płoskonka – potwierdził, że współpraca z przedstawicielami firm byłaby okazją do zapoznania się z faktycznymi problemami i potrzebami.

Joanna Antonik zwróciła uwagę, na wartość zbadania potrzeb tej grupy, uważa, że być może w tych osobach takich potrzeb w ogóle nie ma. Następnie potwierdziła, że bez względu na to, władze miasta powinny przygotować pakiet informacyjny/bazę z dostępem dla wszystkich chętnych.

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu
„Otwarty Kraków”

Piotr Kwapisiewicz – zaproponował przygotowanie specjalnego projektu, dzięki któremu można będzie te kwestie zbadać/zderzyć.

Urszula Majcher – Legawiec – kończąc swoją wypowiedź, zwróciła uwagę na istotną różnicę pomiędzy integracją i inkluzją. Według P. Legawiec integracja to mechanizmy prawne, regulatory życia społecznego, normy i zasady, prawa dostępu tj. rozporządzenia. Te mechanizmy tworzą potencjał, który daje cudzoziemcowi prawa, wyrównuje jego szanse rozwoju, ale to nie znaczy, że zagwarantuje mu, że będzie się dobrze czuł i zostanie przyjęty przez środowisko. Ten szerszy kontekst dotyczy już mechanizmu inkluzji. Uznała, żeby zbudować społeczeństwo inkluzywne trzeba popracować na postawach. Jako miasto powinniśmy się otworzyć na przyjęcie potencjału i problemów, poprzez odpowiednie techniki, umiejętność takiego budowania przekazu, który zbuduje zespół, a nie grupę. Ten proces jest bardzo trudny i pracochłonny poprzez budowanie relacji, wówczas w finale można uzyskać efekt inkluzji, nie przy pomocy mechanizmów nakazowo – przymusowych, czy ukrytej manipulacji sterowania, na pewno na poziomie partycypacji.

Odniosła się do kwestii gett w Krakowie, uważa, że jeśli ich jeszcze nie mamy, to jeżeli nie wdrożymy mechanizmów dywersyfikacji, będą się tworzyć.

Mateusz Płoskonka – podsumowując dyskusje w tym temacie podkreślił, że wdrażanie modelu polityki inkluzywnej w różnych obszarach polityk miejskich zapewni prawidłowy, międzykulturowy rozwój społeczności lokalnej i zapobiegnie tworzeniu się gett.

AD 4. Harmonogram pracy Zespołu – omówienia tematyki, terminów i priorytetów przyszłych spotkań Zespołu.

Mateusz Płoskonka – poinformował, że w związku z wyczerpaniem się dotychczasowego harmonogramu spotkań zaproponował przesłanie do Biura tematów/zagadnień na kolejne posiedzenia w nadchodzącym roku.

Ponadto, zgodnie z ustaleniami na kolejnym listopadowym posiedzeniu Zespół będzie kontynuował temat **przystąpienia Krakowa do sieci Miast Międzykulturowych**. Biuro MOWIS przedstawi informację, wynikającą z analizy dwóch dróg przystąpienia Krakowa do sieci Miast Międzykulturowych, tj. po rozpoznaniu możliwości ewentualnego pozyskania środków lub pozyskania partnerów zewnętrznych. Przygotujemy warunki przystąpienia do niej w kontekście tego co mamy w Krakowie tj. Program „Otwarty Kraków” i czego nam brakuje, aby spełnić kryteria dostępu do sieci MM.

Zespół Interdyscyplinarny ds. współpracy na rzecz realizacji Programu
„Otwarty Kraków”

AD 5. Sprawy wniesione.

Brak.

AD 6. Zakończenie posiedzenia.

Ustalono, kolejne posiedzenie Zespołu Interdyscyplinarnego na **14 listopada 2018 godz. 17.00.**

Pan Mateusz Płoskonka zakończył posiedzenie Zespołu o godzinie 19.00

Przewodniczący Zespołu: Andrzej Kulig

Z-ca Przewodniczącego Zespołu Adam Bulandra

Protokół sporządziła: Natalia Kotyza

Załącznik do protokołu:

1. Lista obecności 11 października 2018 roku.